

Uchwała Nr 290/2016
Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego
z dnia 11 lutego 2016 r.

w sprawie wniesionej przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego dotyczącej Rektora Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Legnicy

Działając zgodnie z art. 38 ust. 5 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku – Prawo o szkolnictwie wyższym, biorąc pod uwagę informacje zawarte w piśmie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 stycznia 2016 (DWS.ZNU.6041.23.2015.9.EKR) Rada uchwała co następuje.

Zgodnie z treścią art. 38 ust. 5 ustawy z dn. 27 lipca 2005r. Prawo o szkolnictwie wyższym (tekst jedn. Dz. U. z 2012r., poz. 572 ze zmianami) w przypadku rażącego naruszenia prawa przez rektora, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego może odwołać rektora po zasięgnięciu opinii Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz odpowiednio Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich albo Konferencji Rektorów Zawodowych Szkół Polskich i wyznaczyć termin do powołania rektora w trybie określonym w statucie uczelni. Jak wynika wprost z przytoczonego przepisu, warunkiem koniecznym odwołania rektora jest dopuszczenie się przez niego rażącego naruszenia prawa, przy czym powołana ustawa nie określa kiedy do takiego kwalifikowanego naruszenia prawa dochodzi. W związku z powyższym należy sięgnąć do orzecznictwa sądów administracyjnych. Będzie ono miarodajne ze względu na fakt, iż odwołanie rektora następuje w formie decyzji administracyjnej, która podlega zaskarżeniu do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Co prawda brak jest orzeczeń, które odnosiłyby się wprost do powołanego wyżej art. 38 ust. 5 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ale mając na względzie zasady wykładni systemowej zewnętrznej uzasadnione jest sięgnięcie do dorobku orzeczniczego odnoszącego się do art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dn. 16 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U z 2013r., poz. 267 ze zmianami) oraz art. 247 § 1 pkt 3 ustawy z dn. 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz. U. z 2015r., poz. 613 ze zmianami). Zabieg taki jest uzasadniony, ponieważ we wskazanych przypadkach również mamy do czynienia z postępowaniami administracyjnymi.

W wyroku z dn. 21.03.2013r., sygn. akt III SA/Wa 2/25/12 (Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził, że rażące naruszenie prawa należy rozumieć jako „naruszenie, które jest łatwe do stwierdzenia i nie

wymaga prowadzenia w tym zakresie postępowania wyjaśniającego". Stanowisko takie jest ugruntowane w orzecznictwie. Tytułem przykładu można tu wskazać wyroki WSA w Olsztynie z dn. 14 lutego 2013r., sygn. akt II SA/OI 1398/12 (Lex 1286987), WSA w Gliwicach w wyroku z dn. 24 stycznia 2013r., sygn. akt III SA/GI 1764/12 (Lex 1296278), wyrok WSA w Krakowie z dn. 13 grudnia 2012r., sygn. akt I SA/Kr 1504/12 (Lex 1233385), wyrok NSA z dn. 21 listopada 2012r., sygn. akt II FSK 1802/11 (Lex 1228218), wyrok WSA w Białymstoku z dn. 7 marca 2012r., sygn. akt I SA/Bk 13/12 (Lex 1136856), wyrok WSA w Kielcach z dn. 30 grudnia 2011r., sygn. akt I SA/Ke 542/11 (Lex 1110288) czy wyrok WSA w Poznaniu z dn. 21 grudnia 2011r., sygn. akt III SA/Po 743/11 (Lex 1154358). Z kolei w wyroku 11 maja 1994 r. (sygn. akt III SA 1070/95, publ. ONSA 1997, nr 1, poz. 142) NSA stwierdził, że rażącym naruszeniem prawa jest naruszenie niedające się pogodzić z wymaganiami praworządności. „Nie chodzi więc o spór o wykładnię prawa, lecz o działanie wbrew nakazowi lub zakazowi ustanowionemu w prawie. Innymi słowy, o rażącym naruszeniu prawa można mówić wyłącznie w sytuacji, gdy proste zestawienie treści decyzji z treścią przepisu prowadzi do wniosku, że pozostają one ze sobą w jawnej sprzeczności". Podobnie kwestię tę postrzega się w literaturze przedmiotu. Charakter rażącego naruszenia prawa ma takie rozstrzygnięcie dotyczące praw lub obowiązków stron postępowania, jakie będzie ukształtowane sprzecznie z przesłankami wynikającymi wprost z przepisu prawnego (zob. J. Borkowski. Glosa do wyroku NSA z 19.11.1992 r. (S.C./Kr 914/92), Przegląd sądowy 1994 nr 7-8, s. 55). Zgodnie zaś z koncepcją zaproponowaną przez H. Poleszaka (zob. H. Poleszak: Stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej w postępowaniu przez NSA, "Nowe Prawo" 1984, nr 1, s. 25) oraz J. Jendroškę i B. Adamiak (zob. J. Jendroška, B. Adamiak: Zagadnienie rażącego naruszenia prawa w postępowaniu administracyjnym, "Państwo i Prawo" 1986, z. 1, ss. 69 i nast.) przez pojęcie "rażące naruszenie prawa" powinno się przyjmować naruszenie przepisu prawa niebudzące wątpliwości co do jego bezpośredniego rozumienia.

Odnosząc powyższe rozważania na grunt stanu faktycznego przedstawionego w piśmie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dn. 26 stycznia 2016r. skierowanym do Przewodniczącego Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego należy stwierdzić, że w przedmiotowym piśmie brak jest jednoznacznego wskazania na czym miałyby polegać rażące naruszenie prawa przez prof. dr hab. inż. R.K.Pisarskiego. Nie można za takie uznać faktu, iż nie wycofał on wypowiedzenia umowy o pracę i nie dokończył kadencji. Biorąc pod uwagę art. 65 ust. 1 Konstytucji RP, który gwarantuje każdemu m.in. wolność wyboru miejsca pracy uznać należy, że realizacja konstytucyjnej wolności w żadnym przypadku nie

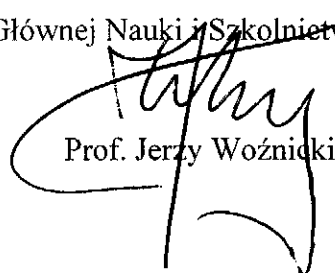
może być oceniona jako rażące naruszenie prawa. Nie można również za takie naruszenie uznać zdarzenia, które hipotetycznie może wystąpić w przyszłości, a do takiej sytuacji odnoszą się rozważania dotyczące tego, co może się zdarzyć, gdy prof. dr hab. inż. R.K.Pisarski zostanie przywrócony do pracy w Uniwersytecie Przyrodniczym w Lublinie. Jeśli tak się zresztą stanie, a Uniwersytet Przyrodniczy będzie podstawowym miejscem pracy dla prof. dr hab. inż. R.K.Pisarskiego to nie będzie on spełniał warunku, o którym mowa w art. 72 ust. 2 zd. drugie, tzn. nie będzie zatrudniony w PWSZ w Legnicy jako podstawowym miejscu pracy. Ponieważ może to jednak nastąpić w przyszłości to rozważanie takiej sytuacji w kontekście rażącego naruszenia prawa nie ma uzasadnienia. Nie ma przy tym znaczenia, że może to doprowadzić do ponownego wypowiedzenia umowy o pracę z PWSZ Legnica przez prof. dr hab. inż. R.K.Pisarskiego. Z tego samego względu pominięto w niniejszej opinii rozważania dotyczące tego, czy ew. pełnienie przez prof. dr hab. inż. R.K.Pisarskiego po raz kolejny funkcji Rektora PWSZ nie będzie naruszało art. 77 ust. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, tj. zakazu pełnienia funkcji rektora uczelni publicznej przez więcej niż dwie, następujące po sobie kadencje.

Konkludując należy stwierdzić, że w piśmie z dn. 26 stycznia 2016r. Minister Nauki i Szkolnictwa wyższego nie wskazał żadnego działania lub zaniechania prof. dr hab. inż. R.K.Pisarskiego, które miałyby znamiona rażącego naruszenia prawa. Wobec powyższego nie ma podstaw do jego odwołania z funkcji Rektora PWSZ w Legnicy na podstawie art. 38 ust. 5 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym.

Uchwałę otrzymuje Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Przewodniczący

Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego

Prof. Jerzy Woźnicki